

R.J. Ellory

De derde kogel

De Fontein

Proloog

23 november 1963

Ed Conroy stond op de vierde verdieping van het Schoolboekenmagazijn van Texas en keek naar de kruising van Houston en Elm Street. Hij was zesenvijftig jaar oud, sliep slecht en vroeg zich chagrijnig af hoe lang hij het nog zou volhouden om voor een hongerloontje met die dozen te sjouwen. Hiervandaan zag hij duidelijk de goede plek op Dealey Plaza die hij, zeker drie of vier uur voordat de president en de first lady voorbij zouden komen, had ingenomen. Hij wist nog hoe ze eruit hadden gezien. Het roze mantelpakje dat ze aanhad. Zo elegant, zo chic. Ze had geglimlacht terwijl ze zijn kant uit keek en hoewel er een hele mensenmenigte stond, wilde hij geloven dat ze alleen naar hem had gelachen. Idioot natuurlijk, want Jackie lachte naar iedereen, maar wat kon het hem schelen?

‘Ed?’

Hij keek om naar het trappenhuis. Larry Furness verscheen aan de andere kant van de ruimte.

‘Heb je ze gezien?’ Ed gebaarde naar het Plaza.

‘Jazeker.’ Larry kwam bij hem voor het raam staan.

‘Daar stond ik,’ zei Ed en hij wees naar beneden.

‘Ik stond op Elm Street,’ antwoordde Larry. ‘Net voor het viaduct.’

‘Het is niet te geloven.’

‘Nee, zeker niet. Maar nu zijn ze weg en moeten wij al die spullen naar boven brengen.’ Hij wierp een blik op zijn horloge. ‘Twee uur. Ik wil bijtijds weg.’

Ed sloot zijn ogen. Hij dacht even terug aan dat typische Jackie Kennedy-lachje, waarna hij zich omdraaide en achter Larry aan ging.

‘Wat moet dit verdomme voorstellen?’ vroeg Larry toen hij boven aan de trap kwam en de vijfde etage bekeek.

Ed keek over zijn schouder. Er waren dozen verschoven, hele stapels waren opgestapeld tot een geïmproviseerde muur van zeker anderhalve meter hoogte tussen het raam en het andere eind van de ruimte.

‘Wie heeft dat geflikt?’ vroeg Ed.

‘Die nieuwe die hierboven werkt,’ zei Larry. ‘Dat magere joch.’

Ze liepen samen de kamer door en links om de opgestapelde dozen heen. Tegen de muur stonden nog meer dozen en het leek erop dat iemand had geprobeerd een verstopplaats te creëren.

‘Zo te zien wilde iemand een privévoorstelling van de rijtoer,’ merkte Ed op.

‘Het minste wat hij had kunnen doen is de boel weer terugzetten.’

‘Ach, wat geeft het? We moeten sowieso alles bij de trap zetten.’

Een voor een sjuowden ze de dozen met schoolboeken weg. Het was saai en vermoeiend werk. Elk semester kwam er een nieuwe boeken-catalogus. Alles moest worden opgezocht, administratief verwerkt, ingepakt en naar de verschillende schooldistricten verstuurd.

Ze schoten goed op, maar na een kwartier stond Larry ineens stil. ‘Jezus christus,’ riep hij uit. Hij bukte zich en raapte iets op van de grond. ‘Ed... moet je kijken.’

Ed kwam naar hem toe. In Larry’s handpalm lag een kogel.

Ed pakte hem. ‘Godsamme,’ zei hij op een fluistertoon.

Larry keek naar de dozen die nog tussen het trappenhuis en het raam stonden. ‘Denk jij wat ik denk?’

Ed hield de kogel tussen duim en wijsvinger en bestudeerde hem aandachtig. ‘Het is een 6,5-millimeter kogel. Zeker weten van een geweer.’

‘Laat nog eens zien,’ zei Larry en hij stak zijn hand uit naar de kogel.

Ed zag hem tussen Larry’s vingers door glippen. De kogel stuiterde een keer en rolde toen naar de trap.

Zonder een woord te zeggen gingen ze achter de kogel aan, die over de planken vloog. Instinctief stak Ed zijn voet uit om hem tegen te hou-

den voor hij bij de trap was. Klungelig gleed hij uit en verloor zijn evenwicht. De kogel rolde door en leek heel even te aarzelen.

Larry sprong naar voren terwijl hij viel en greep een fractie van een seconde te laat naar de kier in het hout.

Hij hoorde de kogel stuiteren op de tweede laag planken onder de vloer en toen was hij weg.

Hij hurkte en Ed kwam naast hem zitten. Ze keken elkaar aan.

‘Ik ga gereedschap halen,’ zei Ed.

Een uur lang wrikten ze planken omhoog, zeker anderhalve meter beide kanten op. Ze vonden muizenkeutels, handenvol vlokken stof, hout-splinters en zelfs sigarettenpeuken, munten en een paar sleutels. Maar de kogel konden ze niet vinden. Ze doorzochten elke vierkante centimeter, maar het leek wel of het ding was opgelost.

Uiteindelijk gaven ze het op, legden de planken terug, maakten het werk met de dozen af en gingen toen voor het raam op de vijfde verdieping naar buiten staan kijken.

‘Wat moeten we nou doen?’ vroeg Ed.

‘Niks. We moeten helemaal niks doen.’

‘Moeten we niet iets zeggen tegen die knul? Hoe heet hij ook weer?’

‘Harvey,’ zei Larry. ‘Ik geloof dat hij Harvey heet... Harvey nog wat.’

‘Denk je dat hij er iets mee te maken heeft?’

‘Waarmee, Ed?’

Ed antwoordde niet. Hij keek afwezig en peinzend voor zich uit.

‘Nergens mee,’ zei hij ten slotte en daarna liepen ze samen zwijgend naar de trap.

1

3 juli 1964

Judith Wagner lag naakt op bed. De laatste paar minuten had ze alleen maar naar het plafond liggen staren, met maar één gedachte in haar hoofd.

Hoelang kan ik mezelf dit nog aandoen?

Jack was in de badkamer. Judith rook zijn eau de toilette op het kussen. Ze hoorde hem het ene pillendoosje na het andere openen en de pillen innemen – librium, ritalin, codeïne. God mocht weten wat het allemaal was.

Hoeveel andere meisjes zijn er? Behandelt hij ze allemaal hetzelfde? Liggen ze er na afloop allemaal zo bij en stellen ze zichzelf dan deze vragen?

Op het moment zelf was zij alles. Daarna niets meer. Alsof dat wat ze gedeeld hadden nooit was gebeurd.

Zijn aandacht was als een volgsport, daar stond zij, in het volle licht, en die aandacht was bedwelmend, betoverend en verslavend. Serieus, wie zou zich er niet door laten vangen en overrompelen?

Ik wel, dacht ze. En heel veel anderen ook. Daar ben ik van overtuigd.

Ze draaide zich om, ging op de rand van het matras zitten en pakte haar sigaretten. Ze stak er een op, rekte zich uit naar de stoel en trok aan het overhemd van Jack. Het gleed op de grond en even kwam ze in de verleiding het te laten liggen. *Hoe ergerlijk zou hij dat vinden?*

In plaats daarvan bukte ze zich, trok het aan, deed een paar knoopjes dicht en liep blootsvoets naar het raam.

Er kletterde een potje met pillen in de wastafel. Jack vloekte.

Hij verscheen in de deuropening, keek naar de stoel en toen naar Judith. Met een boze uitdrukking op zijn gezicht knipte hij met zijn vingers. 'Overhemd,' snauwde hij.

Judith maakte de knoopjes los, trok het overhemd uit, en met de kraag tussen haar duim en wijsvinger liep ze naar hem toe.

Hij griste het overhemd uit haar hand, negeerde haar naaktheid en zei: 'En maak dat ding uit... Ik heb toch gezegd dat ik niet wil dat je hier rookt.'

Ze glipte langs hem heen en liet de half opgerookte sigaret in het toilet vallen. Hij siste. Ze trok door, maar de peuk bleef koppig drijven.

Jack sloot zijn ogen en zuchtte.

Judith kreeg zin om hem een oplawaai te verkopen. Ze wilde hem een striem in zijn gezicht bezorgen die een week zichtbaar zou blijven. Ze wilde hem zo hard slaan dat haar vingers onuitwisbaar op zijn huid zouden staan.

Klootzak.

Maar ze sloeg hem niet. Ze deed helemaal niks. Ze liep terug, ging weer op de rand van het bed zitten en trok het laken hoog op om zich te verbergen. Ze voelde zich stil en eenzaam en eigenaardig beschaamd.

Ik ben een aandachtsjunkie, dacht ze. Ik heb hem zo veel harder nodig dan hij mij en toch weet ik dat hij nooit van mij zal zijn. Niemand kan hem ooit bezitten. Jack is alleen van Jack zelf. En dat buit hij uit. Hij speelt met mijn geest en mijn emoties en ik houd van hem en ik haat hem en soms zou ik willen dat hij dood was.

Er klonk een bescheiden klopje op de deur.

Het was tijd.

Judith stond op en trok een badjas aan. Ze maakte de deur open en daar stond Walter. Walter was een beste vent. Hem kon het wel schelen.

'Hoi, Walter,' zei ze.

'Hoi, Judy.'

'Hij komt eraan.'

'Oké.'

'Wil je binnenkomen?'

'Graag.'

Ze deed de deur een stukje verder open en Walter keek naar twee kanten de gang door voor hij naar binnen stapte.

Walter kon zich overal onzichtbaar maken. Hij leek nooit zenuwachtig of verlegen. Hij lijkt wel een boeddhist, dacht ze. Hij was hard, geen twijfel mogelijk, en aarzelde geen moment om te doden, maar evengoed – in zijn ogen zat een mededogen dat Judith nergens anders ooit was tegengekomen.

Jack kwam de badkamer uit. Hij had een jasje aan en een das om. Zijn haar zat onberispelijk.

‘Walter,’ zei hij.

‘Meneer,’ antwoordde Walter.

‘Zijn ze buiten?’

‘Ja, meneer.’

‘We gaan. We moeten de mensen van de tv niet laten wachten.’

Jack keurde Judith geen blik meer waardig, hij stapte de kamer uit en stopte niet even om haar toe te lachen, haar een kus te geven of zelfs even in het voorbijgaan haar hand aan te raken.

Walter stopte wel even. Hij trok het kraagje van haar badjas recht en streek een haarlok achter haar oor.

Judith sloot haar ogen. Ze kon wel huilen.

‘Pas goed op jezelf,’ zei Walter.

‘Jij ook, Walter,’ antwoordde ze.

Zachtjes deed hij de deur achter zich dicht.

Judith hoorde hun voetstappen wegsterven in de gang. Ze liep terug naar het bed en ging liggen. Ze deed haar ogen dicht.

Als ze het aan iemand zou vertellen, zouden ze haar niet geloven.

De beste verdediging tegen ontdekking was ongeloof.

Zodra hij weg was, voelde ze zich waardeloos. Zoals altijd.

Maar ze wist dat ze, net zomin als de anderen, waardeloos was.

Ook Marilyn Monroe had met hem geneukt en haar kon je met de beste wil van de wereld niet waardeloos noemen.

Judith had haar billen zelf gebrand. Dat wist ze. En ze zou op de blaren blijven zitten zolang hij het haar toestond.

Op een dag zou hij haar laten gaan en dan was er geen weg terug meer.

Hij was tenslotte Jack Kennedy, president van de Verenigde Staten, en wanneer hij je eenmaal losliet, zou het zijn alsof je nooit had bestaan.

Van R.J. Ellory verschenen bij De Fontein:

Een stil geloof in engelen (2009)

Een volmaakte vendetta (2010)

Een mooie dag om te sterven (2011)

De helden van New York (2012)

Bekraste zielen (2013)

Stervensuur (2013)

Een inktzwart hart (2013)

Een ongenode gast (2014)

Het kwaad en de rivier (2014)

Een circus van schimmen (2015)

Broedertwist (2016)

De koning van Amerika (2018)

De derde kogel (2019)

Eerste druk september 2019

Oorspronkelijke titel *Three Bullets*

First published in Great Britain in 2019 by Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2019 Roger Jon Ellory

The moral right of Roger Jon Ellory to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Kris Eikelenboom

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © PictureLux / The Hollywood Archive / Alamy Stock Photo

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4985 6

ISBN e-book 978 90 261 4986 3

ISBN luisterboek 978 90 261 5092 0

NUR 302, 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.